

A Nagyhét a Bibliában és a liturgiában

avagy miért ez a legszebb része az egyházi évnek?

NAGYHÉT: nagyböjt utolsó hete Virágvasárnaptól nagyszombatig terjedő idő.

A nagyhét eseményei a természet ébredésével, a tavasszal párhuzamban zajlanak, azonban mégsem maguktól mennek végbe. A természetben magától jön a tavasz. A húsvéti ünnep benső

tavaszát a passió hetének állomásain végigvezető zarándokúttal kell kivívni.

Ebben szeretnék egy kis segítséget, amolyan turista (vagy talán sokkal inkább ZARÁNDOK) térképet adni.

Induljunk együtt, e csodálatos utazásra, és bízom benne, együtt is érkezünk majd meg a FELTÁMADÁS, az ÉLET, vagyis KRISZTUS csodájához.

A Nagyhét hihetetlenül gazdag szertartásokban, amik megelevenítik Jézus földi életének utolsó eseményeit, a halálát, és a feltámadását. Napról napra emelik a hangulatot, felkészítenek a Húsvét örömére.

Tehát amikor ott ülünk az ünnepi szentmiséken (mert ugye ott ülünk, ha másként nem, online formában), akkor igyekezzünk párhuzamban látni a legelső Nagyhét eseményeit és azok megjelenéseit a saját ünnepelésünkben.

Virágvasárnap

OLVASD: Mk 11, 1-11

<https://szentiras.hu/SZIT/Mk11,1-11>

Szól a BIBLIA:

Sok zsidó ment Betániába, nemcsak Jézus miatt, hanem a feltámasztott Lázárt is látni akarták. Ez egyáltalán nem tetszett a főpapoknak. Tanácskoztak, hogy Lázárt is megölik. A húsvét előtti hét első napján (vasárnap) az Úr Jézus reggel Jeruzsálembe indult a tanítványaival. Sokan csatlakoztak hozzá erre a rövid sétára az Olajfák hegyén át.

Az Úr Jézus elküldte két tanítványát a Bétfagé nevű közeli faluba, ahol találnak majd egy nőtény szamarat a csikójával, amelyen még nem ült soha senki. Azt vigyék el neki. Ha valaki megkérdezi, hogy miért oldják el a csikót, mondják azt: „Mert az Úrnak van szüksége rá.”

A tanítványok Jézushoz vezették a szamárzikót. A többi tanítvánnyal együtt ruháikat (felsőruháikat) ráterítették a csikó hátára, és ráültették Mesterrüket. Ezzel mutatták meg Jézus iránti tiszteletüket.

A Jézust körülvevők felsőruháikat és a fákról vágott ágakat terítették az útra, hogy Jézus azon haladjon. Ez igazi, királynak kijáró fogadtatás volt.

Közben ünnepi zarándokok érkeztek, akik meghallották, hogy Jézus közeledik. Pálmaágakat lengettek, ahogy azt a zsidók a lombosátor-ünnepen szokták tenni. A pálmaág a győzelem, a felszabadulás jelképe.

A két csoport lelkesülten üdvözölte egymást a „messiási köszöntéssel”* (Zsolt 118,25-26-ból): „Hozsanna!* Áldott a király, aki az Úr nevében jön, az Izráel királya!” És a válasz: „A mennyben békesség, és dicsőség a magasságban!”

Farizeusok is voltak a sokaság közt. Ők azonban egyáltalán nem ünnepeltek. Sőt! Irigyen mondták Jézusnak: „Mester, utasítsd rendre tanítványaidat!” De Jézus így válaszolt: „Mondom nektek, ha ezek elhallgatnak, a kövek fognak kiáltani.” Jeruzsálemben szétoszlott a menet. Nagy volt a nyugtalansága városban. Sokan megkérdezték azoktól, akik Jézussal érkeztek: „Ki ez?” „Ez Jézus, a galileai Názáretből való próféta” — hangzott immár lelkesedés nélkül.

A nagytanács tagjai pedig háborogtak a történetek miatt: „Látjátok, hogy semmit sem tudtok elérni: íme, a világ őt követi!” Jézus tanítványaival egész nap csaknem észrevétlenül a városban maradt, és tanította a népet. Estefelé ismét Betániába ment. Így töltötte a szenvedése és halála előtti utolsó napokat.

Mesél a liturgia:

Virágvasárnap a nagyhét előkészítése. Ezen a napon azt ünnepeljük, amikor **Jézus bevonult Jeruzsálembe**, ahol a hívei hatalmas lelkesedéssel fogadták, pálmaágakkal köszöntötték, ruháikat a földre terítették előtte, és így kiáltoztak: Hozsanna Dávid fiának!

Az ünnepi mise előtt a pap barkát szentel (mert hát erre nem olyan elterjedt a pálma, vagy az olajfa). A piros miseruha és a szentmisén elhangzó Passió már előre figyelmeztet Jézus szenvedésére. A szentelt barkát aztán hazavihetjük, hogy otthon is figyelmeztessen minket: mi nem akarjuk soha megtagadni Jézust, ahogy később a hozsannázó nép tette.

A harangok Rómába mennek

Körülbelül a 15-16. században alakult ki az a szokás, hogy Nagycsütörtökön elhallgatnak a templomokban a harangok, s legközelebb nagyszombaton szólalnak meg. A csendnek is van jelentősége. Ez a csend a meditáció, a húsvétra való felkészülés ideje, és egy kicsit a gyász ideje. Emlékeztet arra, hogy senki nem szól Krisztus mellett, amikor elítélték Őt. A harangok (csengő) természetesen nem mennek sehova, csak elhallgatnak, helyüket, szerepüket a kereplő veszi át.

NAGYCSÜTÖRTÖK

AZ UTOLSÓ VACSORA MISÉJE

Szól a BIBLIA:

Az Oltáriszentség alapításának ünnepe. Jézus elfogyasztja az utolsó vacsorát tanítványaival. Ekkor volt tulajdonképpen az első szentmise, és az első szentáldozás is, illetve ekkor mondta el azokat a szavakat, amelyeket minden misén felidéz a pap: „*Vegyétek és egyétek, ez az én testem*” (Mt 26:26).

A zsidók minden évben, niszán hónap 14-én megünneplik a pászkát. Arról emlékeznek meg ilyenkor, hogy Isten kiszabadította őket az egyiptomi rabszolgaságból, és bevitte őket az ígért földjére. Időszámításunk szerint 33-ban Jézus az apostolaival ünnepli meg a pászkát Jeruzsálemben, egy emeleti szobában. A vacsora után Jézus ezt mondja: „Valaki közületek el fog árulni engem.”

Az apostolok csodálkozva kérdezik: „Kicsoda?” Jézus ezt válaszolja: „Az, akinek odaadom ezt a darab kenyeret.” Iskariót Júdásnak nyújtja a kenyeret, aki ezután rögtön otthagyja őket.

Miután elmegy, Jézus imádkozik, és több darabra töri a kenyeret. Odaadja a 11 apostolának, és ezt mondja: „*Vegyétek és egyétek*” Utána megint imádkozik, bort ad nekik, és ezt mondja: „*Vegyétek és igyátok*” sőt azzal is megbízza őket: „*ezt cselekedjétek az én emlékezetemre*” Jézus követői így is tesznek mind a mai napig, hiszen ez történik minden szentmisében.

A vacsora után az apostolok azon vitatkoznak, hogy melyikük a legfontosabb. Jézus ezt mondja nekik:

„Az a legnagyobb köztetek, aki mindenkit fontosabbnak tart magánál. Ti a barátaim vagytok, ezért elmondok nektek mindent, amit az Atyám mondani akar nektek. Nemsokára felmegyek hozzá az égbe, de ti most még itt maradtok. Az emberek onnan fogják tudni, hogy a tanítványaim vagytok, hogy nagyon szeretitek egymást. Úgy szeressétek egymást, ahogyan én szerettelek benneteket.”

Jézus megint imádkozik. Arra kéri Istent, hogy védje meg a tanítványait, és segítsen nekik, hogy békésen tudják együtt végezni a munkájukat, amit rájuk bízott. Azért is imádkozik, hogy legyen megszentelve Isten neve. Ezután énekkel dicsérik Istent, és elmennek a házból, ki az Olajfák hegyére, ahol majd Jézus elfogják a főpapok katonái.

Mt 26,30-56

Mesél a liturgia:

A dicsőség alatt megszólalnak a harangok, az orgona, de aztán elnémulnak, és egészen Nagyszombatig nem is szólalnak meg újra. A szentmise csendben folytatódik.

Áldozás után a pap az Oltáriszentséget a mellékoltárra viszi, ott fogják őrizni egészen a feltámadásig, és a szentmise végén megfosztja díszeitől az oltárt. Leveszik a gyertyákat, a virágokat, de még a terítőt is. Ez is jelzi: szomorú események következnek. Aki teheti, még marad a templomban, virrasztunk, imádkozunk, ahogyan Jézus kérte a tanítványoktól a Getszemáni kertben.

Olajfák hegye/Getszemáni kert

Olajfák hegye Jézus idejében olajfa ligetek borították, ma már inkább egy gondozott kerthez hasonlít.

A Getszemáni kertben még ma is áll nyolc vénséges vén olajfa. Életkorukat nehéz meghatározni, mivel ezeknek a fáknak nincsenek évgűrűik. Ezek a "veterán" példányok nem láthatták a haláltusáját vívó Jézust, mert Kr. u. 70-ben a város ostromakor a rómaiak 20 km-es körzetben minden fát kivágtak. Csakhogy az olajfák nem adják fel olyan könnyen a harcot, gyökereik újra kihajtanak, így nagyon valószínű, hogy ezeknek a matuzsálemi fáknak a gyökerei már éltek Jézus korában.

NAGYPÉNTEK

Jézus szenvedésének és halálának napja.

Szigorú böjti nap, nem eszünk húst, csak háromszor étkezünk, és egyszer lakunk jól (a felnőttek). De a gyerekek is böjtölhetnek! Lemondok egy kedvenc tv műsorról, nem játszom a telefonnal, nem eszek édességet egy napig. Számptalan módja van a lemondásnak.

Ezen a napon Jézust megostorozták, majd halálra ítélték. Halálosan kimerülten felvonszolta a keresztet a Golgotára, ahol keresztre feszítették. Hosszú szenvedés után délután három órakor kilehelte lelkét.

Golgota/koponyahegy ma

A mai napon nincs szentmise, csak igeliturgia és szentáldozás. A szertartás teljes csendben kezdődik. Se harang, se csengő, se ének, csak néma bevonulás.

A Golgota arámi nyelven koponyát jelent. A hagyomány szerint a szikla alatt temették el az első bűnt elkövető Ádámot. Amikor Jézus meghalt kicsorduló vére a szikla repedésein át Ádám koponyájára cseppent, mintegy kézzelfoghatóan jelezve a megváltást.

Szól a BIBLIA:

Reggel Jézust megkötözve a római helytartóhoz, Pilátushoz* vitték. Miért a helytartóhoz? Mert a zsidók maguk nem végezhettek ki senkit. Tehát a nagytanács halálos ítélete csupán formaság volt. Egyedül a római helytartó hozhatott ilyen határozatot, s hajtathatta végre.

Pilátus házához már nagy tömeg kísérte őket. A zsidók vezetők nem mentek be az épületbe, nehogy tisztátalanok legyenek, amivel kizárnák magukat a pászka megünnepléséből. Pilátus akkor kijött hozzájuk, és megkérdezte: „Milyen vádat emeltek ez ellen az ember ellen?”

„Megállapítottuk, hogy félrevezeti népünket, ellenzi, hogy adót fizessünk a császárnak, és azt állítja magáról, hogy ő a felkent király” — hangzott a vád.

Behívatta magához Jézust, és megkérdezte tőle: „Te vagy a zsidók királya?”

„Magadtól mondod-e ezt, vagy mások mondták neked rólam?” — hangott a válasz. Pilátusnak nem tetszett, hogy a vádlott hallgatja ki őt: „Hát zsidó vagyok én? A te néped és a főpapok adtak át nekem téged: Mit tettél?”

Jézus így felelt: „Az én országom nem e világból való: ha ebből a világból való volna az én országom, az én szolgálaim harcolnának, hogy ne szolgáltatassanak ki a zsidóknak. De az én országom nem innen való.”

Pilátus meglepődött: „Akkor mégis király vagy te?”

„Te mondod, hogy én király vagyok. Én azért születtem, és azért jöttem a világba, hogy bizonyosságot tegyek az igazságról: mindenki, aki az igazságból való, hallgat az én szavamra.” — válaszolt Jézus.

Pilátus megkérdezte a népet: „Akarjátok, hogy elbocsássam nektek a zsidók királyát?” a főpapok által felbujtott nép így kiáltott: „Ne ezt, hanem Barabbást!”

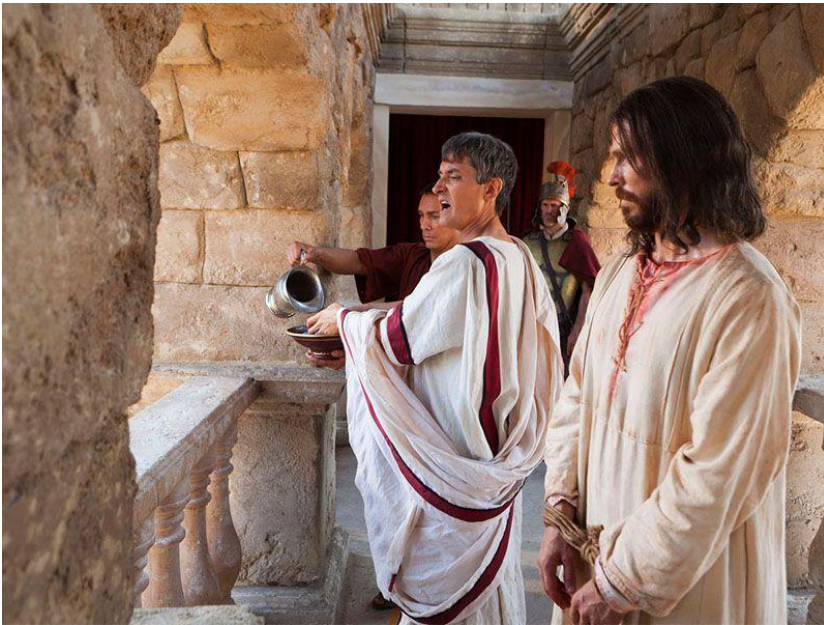
Pilátus egyre halogatta az ítéletet. Jézust megkorbácsoltatta*, s katonái ráadásul csúfot úztek belőle. Töviskoronát nyomtak a fejébe, bíborszínű palástot* adtak rá, és gúnyolódva hajlongtak előtte*: „Üdvözlégy, zsidók királya!”

Pilátus aztán elővezettette, hátha még együttérzést ébreszthetne bennük. „Íme, kihozom őt nektek. Tudjátok meg, hogy semmiféle bűnt nem találok benne” — mondta Pilátus. — „Íme, az ember!”* Mit tegyek hát vele, „akit a zsidók királyának mondotok?”

Ám a tömeg ordította: „Feszítsd meg!”

„De mi rosszat tett?”

A tömeg azonban még hangosabban kiáltotta: „Feszítsd meg, feszítsd meg!”

Végül Pilátus így szólt: „Vegyétek át ti, és feszítsétek meg, mert én nem találok bűnösnek.”

Pilátus egyre nyugtalanabb lett. Hogy kerülje el az ítélet kimondását? S igyekezett őt szabadon bocsátani.

De a tömeg így kiáltozott: „Ha ezt szabadon bocsátod, nem vagy a császár barátja*: aki királlyá teszi magát, az ellene szegül a császárnak!”

Erre Pilátus leült a Gabbatán* a bírói székbe. Vízet hozatva megmosta kezét*, s így szólt: „Ártatlan vagyok ennek az igaz embernek a véréből. Ám ti lássátok!”

A nép így kiáltott: „Szálljon ránk és gyermekeinkre az ő vére!” (Ha mégis ártatlan, mi bűnhődjünk.

Pilátus akkor szabadon bocsátotta Barabbást, Jézust pedig kiszolgáltatta katonáinak, hogy megfeszítsék. Jézust a katonák a Golgota* dombjára kísérték, melyet Koponyák hegyének* is neveztek. Ez a hely akkor a városfalon kívül volt. Jézus először maga vitte a keresztjét, de meggyötört teste összeroskadott alatta. A katonák egy bizonyos cirénei Simont* kényszerítettek, hogy vigye a keresztet. Jézussal együtt két másik gonosztevőt is vittek megfeszíteni*.

A Golgotára érkezve a katonák* Jézusnak mirhával elegyített bort* kínáltak. Megízlelte, de a bódító fájdalomcsillapító italból nem kért. Ezután felszegezték a keresztre. Jézus imádkozott a katonákért: „Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek.”*

Pilátus föliratot készíttetett Jézus keresztjére zsidó, görög és latin nyelven, e szavakkal: „A Názáreti Jézus, a zsidók királya” (I.N.R.I.*).

Ezt látva a főpapok Pilátushoz siettek tiltakozni: „Ne azt írd: A zsidók királya! — hanem ahogyan ő mondotta: A zsidók királya vagyok” — követelték. Pilátus azonban elutasította őket: „Amit megírtam, megírtam.”

A főpapok, írástudók, vének és farizeusok is hasonlóan gúnyolták: „Másokat megmentett, magát nem tudja megmenteni. Ha Izráel királya (Krisztus), szálljon le most a keresztről, és hiszünk benne.” (Ez volt a sátán utolsó kísértése, mert az Úr Jézusnak lett volna hatalma ezt megtenni.)

A vele együtt megfeszített gonosztevők közül is káromolta az egyik. A másik magába szállt. Megróttá társát: „Nem féled az Istent? Hiszen te is ugyanazon ítélet alatt vagy! Mi ugyan jogosan, mert tetteink méltó büntetését kapjuk, de ő semmi rosszat nem követett el.” Aztán Jézust kérte: „Jézus, emlékezzél meg rólam, amikor eljössz királyságodba.”

Jézus így válaszolt: „Bizony, mondom néked, ma velem leszel a paradicsomban.” A Király haldokolva is kegyet osztott: a gonosztevő hitét látva bűneit megbocsátotta, és biztosította őt az örök élet dicsőségéről.

Délre járt (hatodik óra). Hirtelen besötétedett, és du. 3-ig (kilencedik óra) sötétség* borította a földet. Amikor Jézus született, mennyei fény ragyogta be a tájat. Halálakor minden elsötétült. A teljes sötétségnek eme óráiban Jézus

úgy érezte, teljesen elhagyta Isten. Hangosan kiáltotta: „Éli, Éli, lamá sabaktáni!”, azaz: „Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engemet?” (Vö. Zsolt 22,2)

Később ezt mondta: „Szomjazom.”

Egy katona szivacsot dugott egy ecetes edénybe, majd egy nádszálon felnyújtotta neki (vö. Zsolt 69,22). Miután elfogadta, ezt mondta: „Elvégeztetett!”

„Atyám, a te kezedbe teszem le az én lelkemet!” Az Üdvözítő ezzel kilehelte lelkét* (meghalt).

A sátán úgy gondolta, hogy most távol marad Jézustól. Jézus meghalt, de éppen halálával győzte le őt. Ekkor eszmélt rá a sátán, hogy megnyílt a szabadulás útja, ahol az emberi lelkek megmenekülhetnek.

Mesél a liturgia:

A díszektől megfosztott oltár a Golgotára emlékeztet, amelyen Jézus keresztje állott. A pap piros ruhában vonul az üres tabernákulum elé, ahol csendben leborul. Mikor megsejtjük, hogy mi történt ezen a napon, hogy meghalt értem is Jézus, akkor ott nem lehet állva maradni, ott le kell borulni.

Kereszhódolat:

Jézus a kereszten.

A farizeusok az utolsó pillanatig gúnyolták, csak Mária, János, meg néhány asszony éreznek vele együtt. A pap leleplezi a kendővel fedett feszületet, majd felemelve háromszor énekli: „Íme a szent keresztfa, rajta függött valaha a világnak vált-sága!” És mi válaszoljuk: „Jöjjetek hát keresztények, hódolattal hajtsunk térdet, üdvözlégy szent keresztfa!”

A feszület eléjárulunk, és hódolatunkat fejezzük ki előtte. Megköszönjük azt az áldozatot, amit Jézus hozott értünk, hogy meghalt a mi bűneinkért is.

Közös áldozás: Ez az év egyetlen napja, amikor sehol a világon nincs szentmise. Mivel nincs átváltoztatás, ezért az áldozás az előző alkalomról visszamaradt Oltáriszentséggel történik.

Halála után Jézus testét leveszik a keresztről, fehér gyolcskendőbe takarják és sírba teszik. A szertartás végén nincs áldás, nincs elbocsátás, teljes csendben ér véget.

Szentsír egy templomban

És két - akár otthon is elkészíthető – változat:

NAGYSZOMBAT (ESTE) – HÚSVÉT VIGILIÁJA / HÚSVÉT

A feltámadás ünnepe.

Nagyszombatról Húsvét vasárnapra virradó éjjel Jézus feltámadt. Halálkor úgy tűnt, hogy a világon győzött a bűn, a halál, a sötétség, de most diadal-maskodik a szeretet, az élet, a világosság.

©Bálint Gábor (szerk.)

VIGÍLIA

A vigília egy nagyobb egyházi ünnep előestéje. Az ősi zsidó hagyományokra alapozva a szombat este naplemente után már vasárnapnak számít, ezért ezen a napon ünnepeljük a húsvétvasárnapi feltámadást. Ugyanis a zsidóknál a nap az előző nap estével kezdődik és aznap naplementéig tart.

Az ünnepi szentmisén a liturgia 5 részből áll:

1. A fény liturgiája: A szentmise a templom mellett kezdődik a tűzszenteléssel. Miután megáldotta a tüzet, feldíszíti a húsvéti gyertyát: a kereszt, az Alfa és Omega betű, az évszám azt hirdeti, hogy Krisztusé a kezdet és a vég, az idő és az örökkévalóság. Az öt tömjén szem, Jézus öt sebhelyére emlékeztet minket, e sebek őriznek és védnek minket. Miután meggyújtotta a feltámadt Krisztust jelképező gyertyát, odalép a koromfekete templom elé, és 3x, egyre emeltebb hangon, bekiáltja az éjszakába: „Krisztus világossága”, és a keresztény nép ajkáról, sóhajként száll fel az ének, „Istennek legyen hála”. Közben a fény egyre terjed, a hívek is meggyújtják a gyertyáikat a húsvéti gyertyáról. Ezután a pap ősi öröme énekel (Exultet), magasztalja a csodálatos éjszakát, melyen Jézus legyőzte a bűnt és a halált

*„ÁLDOTT ÉJ, A HALÁL
BILINCSÉT EKKOR
TÖRTE SZÉT KRISZ-
TUS, ÉS AZ ALVILÁG*

MÉLYÉRŐL, MINT GYŐZŐ TÉRT VISSZA.”

2. Az ige liturgiája: Hét ószövetségi olvasmány, szentlecke, és evangélium, amik azt mutatják be, hogy Isten hogyan készítette elő az emberiséget az Üdvözítő fogadására. Az evangélium már Jézus feltámadásáról beszél.

Szól a BIBLIA:

Vasárnap reggel Galileából jött asszonyok Jézus sírjához sietnek, testének bebalzsamozására készültek.

Korán reggel indultak a sírhoz, útközben tanakodtak: „Ki hengeríti el nekünk a követ a sírbolt bejáratáról?” De meglepve látták, hogy a kő el van hengerítve a sírről. Mária Magdolna visszasietett a városba, hogy elmondja Péternek és Jánosnak, ami történt. „Elvitték az Urat a sírból, és nem tudjuk, hová tették!”

Péter és János a sírhoz siettek. Közben az asszonyok bementek a sírba, és megláttak ott két angyalt. Egyikük így szólt: „Ne féljete! A názáreti Jézust keresitek, akit megfeszítettek? Mit keresitek a holtak között az élőt? Nincs itt, hanem feltámadt. Íme, ez az a hely, ahova őt tették. De menjetek el, mondjátok meg a tanítványainak és Péternek, hogy előttetek megy Galileába: ott meglátjátok Őt, amint megmondta nektek.”

Az asszonyok félve és egyben reménykedve siettek vissza a városba. Az úton maga az Úr Jézus lépett oda* hozzájuk: „Legyetek üdvözölve!” — mondta. Az asszonyok leborultak előtte, mire az Úr is a tanítványokhoz küldte őket.

A városban elmondták a tanítványoknak, ami történt. A tanítványok nem hittek a bolond asszonyi beszédnek.

Közben Péter és János odaértek a sírhoz. János előbb érkezett, és a sírba benézve látta a lepedőket, amikbe Jézus testét csavarták, de nem lépett be a sírba.

Péter azonnal bement. Ő is látta a lepleket szépen összehajtva; az a kendő, amibe Jézus fejét burkolták, külön hevert összehajtva. Péter ezen meglepődött. Ha Jézust ellopták volna, ahogy Mária Magdolna vélte, nem maradt volna ilyen szép rend a sírban.

János is belépett, „és látott”. Eszébe jutottak Jézus szavai, hogy a harmadik napon feltámad, „és hitt”.

Ezalatt Mária Magdolna újra kiért a temetőbe. Sírva állt a nyitott sír mellett. Lehajolt, hogy benézzen, és látta a két angyalt fénylő fehér ruhában.

Az angyalok így szóltak hozzá: „Asszony, miért sírsz?”

„Mert elvitték az én Uramat, és nem tudom, hova tették” — hangzott Mária válasza.

Majd elfordult a sírtól, és egy férfit látott maga előtt. Nem tudta, hogy Jézus az, a kertészre gondolt. Csak mikor Jézus a nevéen szólította: „Mária!”, ismerte fel a Mestert. Mária valósággal röpült a tanítványokhoz, hogy elmondja, látta az Urat, és beszélt vele! Ők azonban — János kivételével — még mindig nem hittek.

3. Keresztkútszentelés, keresztségi szertartás. Az ősegyház ezen az éjszakán szentelte meg a keresztvizet, s ezen az éjszakán szolgáltatta kereszttelte meg azokat a felnőtteket, akik felkészültek erre.

Ezen a szentmisén mi is megújítjuk keresztségi fogadalmunkat, amit egykor a szüleink ígértek meg helyettünk.

4. Az Eucharisztia liturgiája: felajánlástól folytatódik az ünnepi szentmise. A lehető legdíszesebb módon, füstölés, gyertyák, a legszebb énekek, és a legünnepélyesebb szövegek.

5. Körmenet: Régi magyar szokás szerint a mise végén a pap a szentsírhoz megy, hogy a feltámadt Krisztus dicsőséges megjelenését felidézze, majd ezután indul útjára a körmenet. A húsvéti körmenetben a feltámadás

örömhírét visszük meg a világba, s tanúságot teszünk a feltámadásba vetett hitünkről.

OLVASD EL: Jn 20,1-10

Örülök, hogy elolvastad ezt a sok mindent, remélem, tanultál is belőle ☺

Talán már érted, hogy miért érdemes elmenni a szent három napon a misékre? Mert ez a mi hitünk lényege, ez az, amiért mi Krisztus követői vagyunk. Ha erre nem megyünk el, akkor hogy mondhatjuk magunkat kereszténynek? Hiszen nem erről szól az egész?

Szóval arra kérlek, hogy amikor ott ülsz a misén (akár online formában is), akkor figyeld meg ezeket a dolgokat, kövesd figyelemmel a szertartást, mert minden benne van!

Nem lehet elégszer hangsúlyozni, hogy a Húsvét elsősorban nem a nyusziról szól, meg a sonkáról, sem pedig a locsolkodásról. Persze, ezek is hozzátartoznak, fantasztikus népi hagyományaink vannak, de ez mind csak másodlagos. A Húsvét Jézusról szól, az Ő feltámadásáról. Hogy megvagyunk váltva, hogy Krisztus magára vette a mi bűneinket és odaadta magát helyettünk. Helyetted is. Legyőzte a halált, hogy neked életed lehessen. Csak el kell fogadnod.

KRISZTUS FELTÁMADT!

ÁLDOTT HÚSVÉTOT!